

vechtpartijen met het mes werden geleverd. De oude heer Mulder was er zelfs zoodanig aan gewoon geraakt, dat hij niet eens meer uit de plooi kwam, wanneer eene vrouw met loshangende haren zijn bureau binnenstormde met den uitroep: „Meneer de commissaris, kòmt gauw mit de pelissie, ze make miene miens 1) kapot.”

Kalm antwoordde hij dan:

„Vrouwke, det mòtte ze neet doon 2), de's verkeerd. Zègt heur det, en ich zal morgen ins komme kiekke.”

Vroeger had hij wel eens anders gehandeld. Hij was toen naar den Schepenberg gegaan en had de belhamels doen inrekenen. Eenige dagen later werden door de glazen der societeit heen veldkeien geworpen naar de tafel waaraan hij zat, en om niet weer geweld met geweld te keeren, was hij geheel achteruit gaan zitten en had zich stellig voorgenomen aan dat volkje niet meer zijn vingers te branden. Wat dan ook op Schepenberg en zijstraten woonde, werd met den collectiefnaam „grauwen” bestempeld, een term, die broertje en zusje is met „schuim”.

Singels en familie maakten echter eene uitzondering; zij hoorden niet thuis in die omgeving, werden dan ook door de bureu over den schouder heen nagekeken en spottend „Meneer en Mevrouw” genoemd.

Wat zijn de tijden veranderd!

Nog onlangs bracht ik een bezoek aan mijne geboortestad, en verzocht mijn bejaarden begeleider eens met mij over den Schepenberg te wandelen. De straat is geheel anders geworden. Nette huisjes hebben op vele plaatsen de bijna onbewoonbare krotten vervangen, de vuilheid van vroeger is grootendeels verdwenen. Overal zag ik gewitte muren, gordijntjes en bloemen, en naar ik vernam was het er thans 's nachts even veilig en kalm als op het marktplein over dag.

Met de grootere behoeften is toch ook het zedelijk gehalte der menschen blijkbaar toegenomen, en dat is een verblijdend verschijnsel.

In het midden der straat gekomen, stond ik stil voor het huisje van vrouw Singels. Daar mijn vriend plaatselijk uitstekend bekend is, vroeg ik hem naar de omstandigheden der oude schoonmaakster. Hij vertelde mij dat zij reeds jaren geleden was gestorven, en dat er sedert eene heel vreemde geschiedenis was gebeurd met dat huisgezin, en wel in dit zelfde huisje.

Als regent van het Weeshuis was hij er in betrokken geweest, en wist dus het naadje van de kous.

Man en vrouw Singels waren van goede burgerafkomst en hadden beter dagen gekend. De harde slagen van het noodlot hadden hem er toe gebracht brievenbesteller te worden, en zij achtten zich gelukkig, met hun beide kinderen nu rustig te kunnen leven in het kleine huisje op den Schepenberg.

1) Mijn man. 2) Niet doen.